

AL

'Een juweel van een roman.'

Graeme Simsion,

auteur van *Het Rosie project*

DIE

DINGEN

NU JIJ ER NIET
MEER BENT

EMILY SPURR

Emily Spurr

Al die dingen nu jij er niet meer bent

Vertaald door Connie van de Velde

Uitgeverij Mozaïek – Utrecht

Vertaling: Connie van de Velde
Ontwerp omslag: Imogen Stubbs / Studio Jan de Boer
Lay-out binnenwerk: Crius Group

Oorspronkelijk uitgegeven door The Text Publishing Company,
Melbourne, Australië, onder de titel *A Million Things*.

ISBN 978 90 239 6037 9
ISBN 978 90 239 6038 6 (e-book)
ISBN 978 90 239 6068 3 (audiobook)
NUR 302
www.uitgeverijmozaiek.nl

Engelstalige uitgave © 2021 Emily Spurr
Nederlandse uitgave © 2021 KokBoekencentrum Uitgevers,
Utrecht

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Mozaïek vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Kevyn,
wiens rustige vertrouwen ervoor zorgde dat ik doorging
op de momenten dat het mijne wankelde.

25% (wat nog altijd ongehoord is).

De eerste dagen

Stilte is niet echt stil.

Ook niet luidruchtig eigenlijk. Maar ze is overal, waardoor de kleine geluiden opvallen: de hartslag in mijn oren, de scherpe tik van de keukenklok, het gezoem van de koelkast. Mijn hoofd vult zich met het geluid van mijn bewegingen. Splinter lebbert water uit zijn bak. Zijn ogen vertellen me wanneer het tijd is om te eten. Wekkers gaan af als het tijd is om wakker te worden.

Slapen, wakker worden, ontbijten, naar school gaan, thuiskomen, huiswerk maken, warm eten, tv kijken, slapen. Wakker worden.

Tijd begint rare dingen te doen, struikelt over zijn eigen voeten, laat dingen vallen. Ik sta in de keuken en dan opeens zit ik in de kamer, maar hoe ik daar gekomen ben, is verdwenen.

En er is nog iets. Het groeit. Dringt zich mijn hoofd binnen.

Dag 14
Zaterdag

De geur trekt uiteindelijk in alle hoeken van het huis. Ik ruik hem nu zelfs in de woonkamer. Een zware, drukkende stank, die als vloeistof naar binnen sijpelt; zo smerig dat hij me uit mijn slaap trekt.

Voordat ik naar de bank verhuisde, probeerde ik eerst in jouw bed te slapen: gewikkeld in jouw dekbed, met een van jouw T-shirts tegen mijn neus gedrukt. Iedere inademing nam een beetje meer van jou mee, tot al jouw geuren verdwenen waren. Tot alleen de warme, zompige lucht van hond en de onbetekenende geur van mij nog over waren en in jouw kussen alleen nog maar de afdruk van mijn hoofd zat. Toen begon die nieuwe geur binnen te dringen.

Het wordt tijd om de koelkast schoon te maken. Jouw eten, de laatste maaltijd die je niet opat. Ik had het voor je opgewarmd en je bord op het aanrecht gezet, en daar stond het nog steeds toen ik naar bed ging. Daarom had ik het maar in de koelkast gezet, met folie erover.

Ik moet het weggooien, dat weet ik. Het gaat schimmelen, begint een eigen leven te leiden. Laat sporen ontsnappen, die op alle andere dingen in de koelkast landen. Maar ik gooi het niet weg.

Ik stel me voor dat jij door de deur binnen komt stor-

men en vraagt: ‘Wat stinkt hier zo verschrikkelijk?’ En dan, met een blik op mij: ‘Je bent bijna elf! Waarom heb je het niet weggegooid? Waarom heb je het niet aan Splinter gegeven?’

Hij volgt me als een schaduw, mijn Splinter, mijn pup, mijn grijze, harige mormel. Ik struikel over hem, word wakker van zijn adem in mijn gezicht. Hij zit naast me, met zijn grote hondenkop op mijn knie. Ik kijk naar zijn bruine ogen, leg mijn wang tegen zijn kop en adem de vertrouwde vochtige geur van hondenkoekjes en botten in.

Die dag werd ik ook wakker van Splinters neus in mijn gezicht. Die eerste dag. Mijn kamer was koud, kouder dan gewoon koud. Ik keek in jouw slaapkamer: het bed was opgemaakt. Ik keek in de keuken: de achterdeur stond open. De kou prikte in mijn wangen: ik blies en kon mijn adem zien. Er lagen bladeren op de vloer. Ik zag jou niet in de achtertuin, maar ik wist dat je daar was. Als je ergens heen was gegaan, zou je de achterdeur dichtgedaan hebben. Ik weet nog dat ik op de klok keek: zeven uur. Op een zondagochtend. De hemel was nog grijs, en het rook niet naar koffie. Ik ging naar buiten, zag de deur van de grote schuur op een kiertje staan. Ik duwde hem open.

En in die ene seconde verdween het huis. Ik stond daar, met mijn voeten in het gras en niets dan duisternis achter me.

Er was een zuchtje wind. Gek dat lucht er gewoon is. Je hebt er geen erg in. Terwijl ik naar je keek, voelde ik de lucht op mijn gezicht, de druk ervan op mijn huid, de kriebel toen hij een haar van mijn wang tilde, de lichte beweging die het touw liet kraken.

De achterdeur sloeg met een klap dicht. Door de knal schoot er een vertrouwde schok langs mijn ruggengraat

omhoog. Als ik tenminste in mijn lichaam had gestaan, in plaats van een heel klein beetje naar links. Het *tsjink-tsjink-tsjink*-alarmsignaal van een merel explodeerde in mijn oren, te hard en te scherp. Ik hoorde het gras groeien.

Mijn oren waren altijd al gevoelig voor jouw weggaan. Elke keer dat je wegging, werden geluiden gedempt en verscherpt en werd de stilte luidruchtig. Dan bleef ik staan waar ik stond, probeerde niet te ademen en wachtte ik tot de deur openging en jij weer binnenkwam. De stilte die je achterliet nadat je de sleutels uit de schaal op de tafel had gegrist en het huis uit was gedenderd, bleef naast me staan, als een persoon. Ik schrok elke keer van de knal. Ook al wist ik dat hij kwam. Wist ik het vanaf het moment dat je ogen die starende blik kregen en zich tot spleetjes knepen en je niet langer mij zag, maar alleen dat ding dat je leven verpestte. Dan begon je te schreeuwen, pakte je die sleutels en beende je de deur uit, en – knal. En dan maakte ik een sprongetje van schrik.

Toen ik klein was, huilde ik. Maar je kwam terug. Mijn neus stijf tegen je schouder gedrukt, je armen om me heen en de warme geur van jou in mijn hele hoofd. Je streefde mijn haar, net zo lang tot de knoop in mijn maag oploste in de tinteling die langs mijn nek omhoog kroop naar mijn schedel, en mijn ogen dichtvielen. Het maakte wat eraan voorafging bijna de moeite waard.

Je werd gewoon boos. Zomaar – net zoals je soms het hele weekend in bed bleef omdat je verdrietig was – en ik verstopte me niet langer onder het dekbed, huilde er niet langer om. De knal van de deur schoot nog steeds langs mijn ruggengraat omhoog, maar ik bleef waar ik was. Ik bleef roerloos staan en Splinter ging op mijn voeten zitten en dan wachtten we, terwijl mijn hart tekeerging. Soms

was je terug voor we ons bewogen hadden, mijn tenen warm onder zijn achterwerk, ook al gingen mijn benen slapen van het staan. Andere keren kwam je niet meteen terug, en dan kwam Splinter in beweging. Of ik. Dan ging ik mijn huiswerk doen, of schoonmaken, of regelde ik wat het ook was waardoor je deze keer de sleutels gepakt had.

Soms bladerde ik door het dikke, blauwe woordenboek, op zoek naar het juiste woord voor dat gevoel vanbinnen. *Geagiteerd* was bijna goed, maar toch niet helemaal. Het paste bij de kilte van de belletjes die in mijn borst knapten, maar niet bij de stilte. *Onbestemd* kwam er dicht in de buurt: doelloos. Ik hing maar wat rond, maar ik had altijd iets te doen. Als het zomer was, gingen we naar buiten en maaide ik het gras. Of wiede ik het groentebed waar jij *in theorie* dol op was. En soms ging ik gewoon in de zon liggen, met Splinters grote kop op mijn schoot, en keek ik naar het dwarrelende rood achter mijn oogleden. Ik denk dat ik *ambivalent* was. Maar dat was ook niet goed, want het deed pijn dat jij weg was. Ik heb het juiste woord nooit gevonden.

Dan kwam je terug. Je trok me tegen je aan en smoorde mijn neus tegen je schouder en alles was weer goed. Daar was ik aan gewend. Ik was gewend aan de bijtende ongerustheid als jij er niet was, aan het kleine stemmetje dat zei dat het deze keer misschien anders was, terwijl ik wist dat het niet zo was. Ik wist dat je altijd terugkwam.

Nu weet ik niet wat ik moet doen.

Maar eigenlijk ben je niet echt weg, denk ik. Niet als ik weet waar je bent.

Die ochtend deed ik de deur van de schuur dicht en de achterdeur open en ging naar binnen. Ik liep door de kamers – al die oppervlakten; mijn knieën bogen op de

verkeerde momenten, mijn stappen eindigden in mijn heupen, omdat de vloer te snel kwam.

Ik kroop onder mijn dekbed.

Daaronder was mijn adem warm en traag, als de oceaan.

Na een poosje was de kamer bijna donker en rustte Splinters kop op mijn been, waardoor mijn tenen gingen slapen. Soms likte hij zijn neus en zuchtte. Ik bleef waar ik was. Toen het heel donker was, stompte een poot door het dekbed op mijn arm. Splinter jankte.

Ik stond op, deed de achterdeur dicht en gaf hem eten.

De volgende dag ging ik naar school.

Hier ben ik dan. Hier. Niet hier.

Alles is hier en niet hier.

Jij.

Het huis.

Ik.

Ik weet niet meer wat wat is.

Dag 15
Zondag

Als de koelkast schoon is, is er niets meer om me af te leiden van buiten.

De was hangt nog steeds aan de lijn. Het wasgoed is stijf en krakerig geworden en wappert niet langer in de wind. Als ik het zou opvouwen, zou het breken. Ik gebruik nu het droogrek in de keuken. Veel was is er toch niet.

Ik pak je bankpas en koop dingen. Brood, melk, kaas, eucalyptusspray, wierookstaafjes, lavendelspray, anti-muggenspiralen, drie elektrische geurverspreiders, tien flesjes etherische olie, een grote fles bleekmiddel, brede waterbestendige tape, wat fruit, hondenvoer, instant noedels en wc-papier.

De oude vrouw die naast ons woont, zit op haar veranda en ziet me sjouwen. Ze houdt me over de rand van haar theekopje in de gaten, terwijl ze net doet of ze dat niet doet. Ik loop langs alsof ze er niet is. Alsof alles normaal is.

Met ingehouden adem prop ik opgerolde handdoeken onder de schuurdeur. *Je bent een slimme meid, gebruik je verstand.* Ik giet bleekwater op de handdoeken.

De wierookstaafjes plaats ik rond de achterdeur, aan de buitenkant. De walmende geur baant zich toch een weg

naar binnen en bezorgt Splinter een niesbui en mij een verstopt gevoel en een doffe pijn aan weerskanten van mijn neus.

Ik plak het raam en de spleten van de oude schuur af. Ik kijk niet naar binnen.

Ik ben blij dat het koud is.

Binnen installeer ik de geurverspreiders. Een bij de voordeur, een bij de achterdeur en een in de keuken. De oliën hebben namen: *Energy*, *Sleep*, *Breathe Easy*, *Stress Relief*. In de gebruiksaanwijzing staat dat je vijf tot zeven druppels per keer in het reservoir moet doen. Ik doe er twintig in. Ze gaan tot wel tien uur mee. Ik zal ze iedere ochtend bijvullen, en als ik uit school kom, en voor ik naar bed ga. Dan blijven ze gewoon hun werk doen.

Het huis kan er nu wel mee door, als je geen bezwaar hebt tegen citroengeranium, pepermunt en lavendel. En die andere zware geur eronder.

Ik kijk naar een programma over haaien, met enge muziek. Een reusachtige vis met een gemene blik in zijn ogen en scherpe tanden zwemt op me af. Een duiker maakt pakketjes met iets geligs en glibberigs open. De haaien schieten weg en verdwijnen zo snel in de camouflage van de zee dat ik naar de duiker moet kijken om te controleren of de film niet snel doorgespoeld is. Het grootste roofdier uit de zee – en de geur van een dode soortgenoot doet hem op de vlucht slaan.

Hun verdwijntruc maakt me bijna aan het lachen. Maar zo leuk is het eigenlijk niet.

Dag 21
Zaterdag

Het wordt alleen maar erger. Nu kan ik de keuken niet meer binnengaan zonder te kokhalzen. Ik steek nog meer wierookstaafjes aan en vul de geurverspreiders tot de rand. Met ingehouden adem loop ik naar buiten en kieper nog meer bleekmiddel op de handdoeken bij de deur. Ik denk niet na bij wat ik doe.

Ik tape de keukenramen dicht.

We laten de tv aan en gaan een lange wandeling maken.

Dag 22
Zondag

Splinter kan er niet zo goed tegen om zoveel binnen opgesloten te zitten. Ik laat hem nu wat langer in de achtertuin – niet alleen om vlug even een plasje of een grote boodschap te doen. Eerst probeerde ik hem aan de lijn te houden om zijn behoefte te doen, maar dan keek hij me aan met zijn grote bruine ogen, en dan snapte ik het. Ik vond het altijd moeilijk om mijn behoefte te doen als jij in de deuropening van de badkamer bleef staan om te zeggen dat ik moest opschieten. Nu laat ik hem maar gewoon gaan. Als hij niet aan de riem zit, hoef ik niet bij hem te blijven staan, en het is koud daar buiten. Kouder dan het verder is buiten.

Ik kijk niet naar het gat dat hij naast jouw schuurdeur gegraven heeft. Ik kijk niet naar de kleine, donkere schimmen die hij achterna zit. Ik weet wat het zijn. Die eerste nacht kwam er een door de achtertuin kruipen, wurmde zich onder het huis en krabbelde door de muur omhoog, tussen het houtwerk en de stuclaag door. Hij glipte uit een ventilatiegat tevoorschijn en scharrelde omlaag, de woonkamer in. Ik heb het niet gezien, maar ik weet dat het gebeurd is, omdat hij op het bed klauterde terwijl ik lag te slapen en bij me naar binnen klom. Ik werd wakker met

dat ding in me, dat bijt en rondrent, krabbelt en klauwt. Aan me knaagt.

Ik sta bij het raam op Splinter te wachten. Ik vind het niet fijn dat hij achter die schimmen met scherpe tanden aan zit. Stel nou dat hij er een vangt... Stel nou dat hij hem opeet... Alles eet alles. Daar denk ik niet over na. Ik kijk niet, ik wacht alleen, zodat ik weet wanneer hij weer naar binnen wil.

Het gras wordt lang. Ik heb het zien groeien, terwijl ik niet uit het raam keek tijdens het wachten op Splinter, en nu komt het al bijna halverwege jouw schuurdeur. Ik kan de onder de deur gepropte handdoeken niet meer zien. Het gras is lang en verwilderd, sprietig, alsof het zijn best doet om jouw schuur te laten verdwijnen. De distels worden ook hoger; met scherpe punten, zoals de doornstruiken in mijn hoofd toen je *Doornroosje* voorlas.

Ik vind het fijn dat er dingen groeien daar buiten. Daardoor is het elke keer anders als ik de deur opendoe.

Splinter lijkt het oerwoud niet erg te vinden. Hij heeft een nest voor zichzelf gemaakt bij de achterdeur. Hij jaagt achter denkbeeldige dingen aan, kleine, harige lijfjes die voor hem wegrennen als hij over het gras heen springt. Hij is als een wilde kat, of een gazelle – als gazelles grijs waren en er sullig uitzagen. Ik kijk hoe hij rondspringt. Er is een heel klein beetje zon, een straaltje zonlicht in het midden van de achtertuin. Het trekt insecten aan. Ik dacht dat die allemaal zouden slapen, of dood waren, maar geef ze een beetje zon en ja hoor, daar zijn ze weer. Vooral de vliegen.

Splinter likt mijn voet. Ik kijk omlaag naar zijn harige wenkbrauwen, die hij naar me optrekt. Hij zakt met een zucht op de grond. Ik kijk op de klok. Ik heb meer dan een uur naar de insecten staan kijken.

Hoelang zou het duren voor ze de wereld overnamen als
wij allemaal gewoon verdwenen?

Niet heel lang, denk ik.

Dag 23
Maandag

Ik word zoals altijd wakker van de kou die in mijn gezicht bijt. Het geluid van de tv staat uit, maar het scherm verlicht de kamer en verdrijft de schimmen uit mijn slaap met hun scherpe tanden die verscheuren en bijten en ogen die glinsteren in het donker. Nu is er licht van de tv en het geluid van mijn gejaagde, ijskoude ademhaling.

Mijn hart komt tot rust. Het huis is koud en alle stille dingen maken lawaai: de koelkast, de klok, mijn ademhaling, die van Splinter. Hij slaapt bij me op de bank. Ik laat hem 's nachts niet buiten.

Ik zwaai mijn benen van de bank en zet mijn voeten op de planken vloer. De eerste week ging jouw digitale wekker iedere ochtend om zeven uur af en vulde hij je kamer met stemmen. Dan tastte ik met mijn vingers de gladde kanten af naar het knopje dat ik moest aanraken om hem uit te zetten, en gleden ze weg over het namaakhouten oppervlak. Het is eigenlijk glas en hard plastic. Daarom verbaasde het me dat hij niet kapotging toen ik hem tegen de muur gooide. Je kamer is niet zo groot, dus hij kwam niet ver; hij bleef zelfs in het stopcontact zitten. Maar hij gaat niet meer om zeven uur af. Nu staat er 11:11 en knippert hij aan één stuk door, alsof hij nog steeds denkt dat

hij de juiste tijd aangeeft. Hij knippert 11:11 alsof hij niet kapot gegoooid is. Soms loop ik 's ochtends je kamer in, alleen om hem even te zien knipperen. Ik laat mijn vingers over het display glijden; de haarscheurtjes zijn nauwelijks voelbaar. De stilte die hij achterliet, is luidruchtiger dan ik dacht.

Zoals alle andere dagen vul ik de geurverspreiders bij, en neem een douche. Ik ontbijt onder het gekraak van mijn cornflakes en Splinters droge brokken. Het ruikt niet naar geroosterd brood of bodylotion en shampoo met citrusgeur, er is niemand die me een kus op mijn hoofd geeft en tegen me zegt dat ik melk of brood of sap moet kopen als ik uit school kom. Die zich ergert aan mijn getreuzel. Juist de ontbrekende geluiden doen pijn aan mijn oren. Ik pak mijn rugzak en ga naar school.